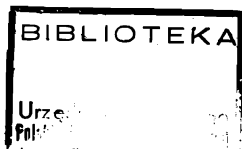

Opublikowano dnia 25 maja 1955 r.

E056 55/04

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 37227

Kl. 68 a, 63

Józef Grudziński

Międzyzdroje, Polska

Ustrój zaporowy do zamka **uniemożliwiający wyjęcie klucza z otwartego zamka**

Udzielono patentu z mocą od dnia 16 września 1953 r.

Przedmiotem wynalazku jest urządzenie dodatkowe do zamka, nadające się specjalnie do zamków używanych do zamykania biurek, a celem jego jest uniemożliwienie wyjęcia klucza z zamka przed jego zamknięciem, tak, że po wyjęciu klucza z zamka ma się pewność, że nie zostawiono biurka otwartego.

Istota wynalazku polega na tym, że wewnątrz zamku w polu obrotu zęba klucza umieszczona jest odpowiednio zapora, zapobiegająca wyjęciu klucza z nie zamkniętego zamka.

Opis zawiera dwa przykłady wykonania wynalazku.

Pierwszy przykład nie wymaga rysunkowego przedstawienia ze względu na bardzo prostą konstrukcję techniczną urządzenia zaporowego. Polega ona na umieszczeniu w polu obrotu zęba klucza przeszkody w kształcie np. kołka lub płytki, przymocowanych do jednej lub obu ścianek zamka, po prawej stronie otworu na klucz w zamku, jeżeli zamek otwiera się obrotem klucza od lewej ku prawej, a po lewej stronie

otworu, jeżeli zamek otwiera się od prawej ku lewej.

Zapora ta uniemożliwia wykonanie pełnego obrotu klucza, tak w kierunku otwierania jak i zamykania zamka. Aby umożliwić działanie zapory zgodnie z funkcją jaką ma do spełnienia, należy przed wprowadzeniem zamka, np. do biurka, umocować zaporę w zamku będącym w pozycji zamknięcia. Ponieważ jednak nie dałoby się zasunąć szuflady biurka z wystającym na zewnątrz rygłem, przeto trzeba najpierw otworzyć zamek, a potem zasunąć szufladę. Klucz więc tkwi w otwartym zamku, a ponieważ nie da się go doprowadzić do otworu w zamku dalszym obrotem w kierunku otwierania zamka, przeto chcąc klucz z zamka wyjąć musi się go najpierw zamknąć.

Według drugiego przykładu wykonania wynalazku uwidocznionego na fig. 1 i 2 ustrój zaporowy jest tak skonstruowany, że dopuszcza ząb klucza do rygla zamka tylko wówczas, gdy zamek jest otwarty i jedynie obrotem klucza

w kierunku zamykania. Jeżeli jednak zamek jest zamknięty można doprowadzić ząb klucza do rygla jedynie obrotem klucza w kierunku otwierania zamka, zaporą nie dopuszcza bowiem obrotu klucza wewnątrz zamka w odwrotnym kierunku. Fig. 1 i 2 przedstawiają przekrój pionowy urządzenia zaporowego w zamku ze zdjętą przednią ścianką zamka, otwieranego obrotem klucza od lewej ku prawej. Na fig. 1 zamek jest otwarty z kluczem tkwiącym wewnątrz zamka, na fig. 2 zaś jest zamknięty z pozostawionym w zamku kluczem. Urządzenie zaporowe znajduje się po prawej stronie otworu na klucz w zamku jeżeli zamek otwiera się od lewej ku prawej stronie, w przeciwnym razie po lewej stronie otworu.

W skład urządzenia zaporowego wchodzi: dwuramienna dźwignia zaporowa 1, umieszczona równolegle do ścianek zamka a osadzona obracalnie między ściankami zamka na osi 2, przytwierdzonej do jednej lub obu ścianek zamka, albo umocowana na osi 2, obracalnej w odpowiednich otworach w ściankach zamka. Kołek zaporowy 3, przymocowany prostopadłe do ściany zamka powyżej dźwigni 1, krzyżuje i styka się ze zwróconym w przeciwnym kierunku do otworu na klucz w zamku ramieniem 5 dźwigni 2, której zwrócone do otworu na klucz w zamku ramię 4 wkracza w pole obrotu zęba klucza w zamku. Hak zaporowy 6, który przy zamykaniu zamka podchodzi pod ramię 5 dźwigni zaporowej, zaryglowuje w ten sposób zaporę, co uniemożliwia obrót klucza w kierunku zamykania. Sprężynka śrubowa 7 oddziałuje na zwrócone ku otworowi na klucz w zamku ramię 4 dźwigni zaporowej w ten sposób, że utrzymuje ramię 5 dźwigni w zetknięciu z kołkiem zaporowym 3.

Ze względów oszczędnościowych oraz łatwości adaptacji ustroju zaporowego do zamków, będących już w użyciu, wskazane jest wykorzystanie pierwszego sposobu wykonania wynalazku, podczas gdy nowe zamki mogą być już wyrabiane z urządzeniem zaporowym według drugiego przykładu.

Zastrzeżenia patentowe

1. Ustrój zaporowy do zamka, uniemożliwiający wyjęcie klucza z otwartego zamka, znamienny tym, że w polu obrotu zęba klucza w zamku umocowana jest w zamku po lewej stronie otworu na klucz, jeżeli zamek otwiera się od prawej ku lewej, po prawej zaś stronie otworu, jeżeli zamek otwiera się od lewej ku prawej, sztywna zaporą odpowiedniego kształtu, np. kołek lub płytka, nieumożliwiająca wykonanie pełnego obrotu klucza tak w kierunku otwierania, jak i zamykania zamka.
2. Odmiana ustroju zaporowego do zamka według zastrz. 1, znamienna tym, że po lewej stronie otworu na klucz w zamku, otwieranym w kierunku od prawej ku lewej, a po prawej stronie otworu w razie przeciwnym, umieszczona jest równolegle do ścianek zamka, osadzona stale na osi (2), obracalnej w odpowiednich otworach w ścianach zamka, lub osadzona obracalnie na stałej osi (2) dwuramienna dźwignia zaporowa (1), której ramię (4) zwrócone w kierunku otworu na klucz w zamku wkracza w pole obrotu zęba klucza, przeciwległe zaś jej ramię (5) styka się z kołkiem zaporowym (3), zapobiegającym wychyleniu się zaporowej dźwigni (1) z jej normalnego położenia przy obrocie klucza w kierunku otwierania zamka.
3. Ustrój zaporowy według zastrz. 2, znamienny tym, że do rygla zamka przytwierdzony jest hak zaporowy (6), który podchodzi przy zamykaniu zamka popod zwrócone w kierunku, przeciwnym do otworu na klucz w zamku ramię (5) dźwigni (1), zapobiegając w ten sposób wychyleniu się dźwigni (1) z jej normalnego położenia przy obrocie klucza w kierunku zamykania zamka.
4. Ustrój zaporowy do zamka według zastrz. 2, 3, znamienny tym, że zwrócone w stronę otworu na klucz w zamku ramię (4) w zaporowej dźwigni (1) pozostaje pod działaniem sprężynki śrubowej (7), utrzymującej dźwignię (1) w jej normalnym położeniu.

Józef Grudziński

Fig. 1

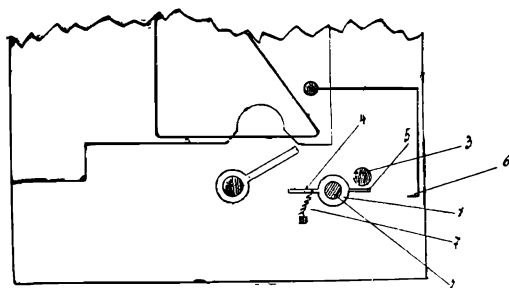

Fig. 2

